

El 33è Saló del Còmic se centrarà en el fantàstic

Fira Barcelona acollirà del 16 al 19 d'abril del 2015 la 33a edició del Saló del Còmic. L'eix central serà el gènere fantàstic, amb una gran exposició amb obra de Jack Kirby, John Buscema i Miguelanxo Prado. Es dedicaran mostres als guanyadors del 2013, entre els quals hi ha Paco Roca i Miguel Gallardo.

La Filmoteca dedica un cicle a Alain Tanner

Gràcies a pel·lícules com *La salamandra* i *Charles, viu o mort*, el director Alain Tanner és un dels clàssics del cinema suís. Aquest vespre el director de fotografia Renato Berta –que ha col·laborat amb Tanner durant dècades– presentarà a les 20 h la retrospectiva que la Filmoteca li dedica en les pròximes setmanes.

Manuel Huerga ensenya una ciutat tridimensional

El realitzador filma en un fals pla seqüència 'Barcelona, la Rosa de Foc'

X.C.
BARCELONA

Manuel Huerga va començar a rodar fa dos anys el que aleshores es titulava *BCN3D*. Volia fer "una *city symphony* del segle XXI", rememorant l'eco de pel·lícules com *Berlín, simfonia d'una gran ciutat* (Walter Ruttmann, 1927), *L'home amb la càmera* (Dziga Vèrtov, 1929) i sobretot el curtmetratge *Barcelona en tranvia*, un curtmetratge dirigit Ricardo de Baños l'any 1908. Ahir aquell projecte es va fer realitat, i la pel·lícula, ara titulada *Barcelona, la Rosa de Foc*, es va preestrenar als cinemes Cinesa la Maquinista de Barcelona, tot i que l'estrena oficial serà en una data encara per determinar del 2015. De fet, un dels objectius de la productora Mediapro és que el film es pugui veure al maig al Festival de Canes.

Dos anys després, l'esperit inicial no ha canviat, perquè, de fet, recupera una vella aventura que no es va poder fer. L'any 1992 Huerga "ja ho tenia al cap" quan va plantejar-li a Pasqual Maragall fer un documental sobre Barcelona en pla seqüència i amb tecnologia Imax. Ara han canviat les eines tecnològiques,

i ha pogut tirar endavant un homenatge a la ciutat amb vocació de ser contemplat arreu del món. "Era inevitable mostrar Gaudí, però volia retratar una Barcelona més real. No són postals típiques, i en la mesura del que sigui possible hem intentat fugir del bus turístic i el narrador no es dedica a dir què hi ha a la dreta i a l'esquerra", explica Huerga, que assegura que les imatges, amb una resolució que el director compara amb les de superproduccions com *El hòbbit*, reflecteixen "una Barcelona en la qual nosaltres ens podem sentir identificats".

El que veu l'espectador és un viatge filmat en 3D i muntat com si fos un sol pla seqüència que va de la Rambla i el Palau de la Música a Mercabarna i Collserola, de la Diada del 2012 a les festes de Gràcia, de l'Ateneu de 9 Barris a la Sagrada Família, i encara més enllà, fins a la Mina i el Sincretó Alba.

Guardiola, Serrat, Allen i Abidal

Barcelona, la Rosa de Foc segueix uns personatges de ficció les històries mínimes dels quals fan de fil conductor d'un relat que s'endinsa en la ciutat segons un guió de Lluís Arcarazo. Parlen sobretot les imatges i la música de Micka Luna, però

Les imatges de la feina quotidiana a Mercabarna conviuen amb paisatges turístics com el Palau de la Música a la pel·lícula *Barcelona, la Rosa de Foc*. MEDIAPRO

Veus "Cada narrador parla de la seva relació amb Barcelona", diu Huerga

també les veus en d'uns narradors especials: Pep Guardiola en la versió en català, Joan Manuel Serrat en la castellana, Woody Allen en l'anglesa, el futbolista Éric Abidal en la francesa, l'actor Daniel Brühl en l'alemanya, l'actriu Rinko Kikuchi en la japonesa i l'arquitecta Benedetta Tagliabue en la italiana. "Dins d'un text comú, cada narrador personalitza i parla de la seva relació amb Barcelona", explica Huerga.

Al director barceloní li agradaria que la pel·lícula "ajudés a recuperar un cert sentiment de col·lectivitat, que fem una mica de pinya i recupe-

rem la confiança en Barcelona, una ciutat que ens ha donat tant". Aquesta col·lectivitat perduda és la que evoca la *Rosa de Foc*, l'apel·latiu que sobretot els anarquistes nord-americans feien servir per referir-se a la força revolucionària d'aquella Barcelona de principis del segle XX que es movia entre la convulsió i la utopia.

El rodatge en més de cent localitzacions aplega, segons Huerga, "la Barcelona que tothom coneix, la que surt a les guies, però també la ciutat que no hi surt, una ciutat plena de racons insòlits".

Una Ani DiFranco en plena forma encisa amb el seu folk alternatiu

Crítica

HUGO DE COMINGES
BARCELONA

Ani DiFranco SALA APOLO 7 DE SETEMBRE

Ani DiFranco va iniciar la seva brillantíssima actuació a l'Apolo sota els acords de *Fuel*, el segon tema del popular *Little plastic castle* (1998). L'acompanyaven només el bateria Terence Higgins i el contrabaixista Todd Sickafoose, que formaven una secció rítmica tan sòlida com ben greixada. Aquest fet va beneficiar la seva gui-

La nord-americana Ani DiFranco a la sala Apolo, on va avançar cançons del nou disc. MANOLO GARCÍA

tarra acústica (o més aviat les diverses guitarres, perquè no va parar de canviar-les al final de cada cançó), que va sonar tan o més contundent que en els divuit àlbums de la seva dilatada discografia. Menció a part va merèixer la gran veu i el carisma de DiFranco, que es va lluir gràcies a una sonorització impecable i a una simpatia que la va dur a pronunciar llargs discursos davant d'un públic que va omplir pràcticament l'Apolo i que va aplaudir amb ganes les sobrades mostres de talent exhibides damunt de l'escenari.

DiFranco va picotejar entre el bo i millor del seu immens repertori de folk alternatiu, i va avançar fins a quatre temes del pròxim disc, *Aller-*

gic to water, que es publica a finals d'aquest mes (i que els assistents van poder adquirir a preu reduït en format promocional): *Genie*, de resonàncies country; la balada *Harder than it needs to be*; el folk deliciós de *See See See See*, i *Happy all the time*, un tema reposat i optimista. Després d'una hora i quart i 15 composicions, la cantautora resident a Nova Orleans es va acomiadar amb la cançó més ballable de la nit, *Shameless*, que gràcies al contrabaix i la percussió va lluir una sorprenent patina funk. Els dos bisos, l'enèrgica *Gravel* i la delicada *Joyful girl*, van arrodonir una vetllada perfecta en què la compositora va demostrar un gran estat de forma.